EDICTVM PHILIPPI HISPANIARVM REGIS Contra Tractatum de Monarchia Siciliæ, à Cæsare Baronio vndecimo Annalium Ecclesiasticorum tomo insertum.

PHILIPPVS &c.

Locum tenens in Regno Siciliæ, Illustribus, Spectabilibus, Magnificis & Nobilibus Regni eiusdem, Magistro Iudiciario, Præsidibus Regiorum Tribunalium, Iudicibus Maiestatis Regiæ Catholicæ, Magistris Rationalibus, Thesaurario & Conseruatori Regij patrimonij: Aduocatis quoque, & Procuratoribus fiscalibus, cæterisque demum dicti regni Officialibus maioribus, & minoribus, præsentibus & futuris, cui vel quibus ipsorum præsentes præsentatæ fuerint, Consiliariis & fidelibus Regiis dilectis, Salutem.

Sacra Catholica Regia Maiestas Regis Domini Nostri, diplomatibus suis quod sequitur decernit.

DOM. Philippus Dei gratia Rex Castiliæ, Legionis, Aragoniæ, vtriusque Siciliæ, Hierusalem, Lusitaniæ, * Nauarræ, Granatæ, Toledi, Valentiæ, Galleciæ, Maioricæ,

* Quem sibi Regis Nauarræ titulum Hispaniarũ Rex arrogat, ne quis immutatum quicquam quæreretur delere noluimus; adde quod cùm hæc ipsius verba sint, vt iusto legitimóque Regis Christianissimi iuri nõ præiudicat, ita nec tyrannicam illius commẽdat vsurpationem.

Hiſpalis, Sardiniæ, Cordubæ, Corſicæ, Murciæ, Iaen, Algarbiorum, Algezira, Gadium, Inſularum Canariarum, Orientalis & Occidentalis Indiæ, Inſularum, & continentis Oceani. Archidux, Auſtriæ, Dux Burgundiæ, Brabantij, Mediolani, Athenarum, Neopatriæ. Comes Habſpurgi, Flandriæ, Tirolis, Barcinonis, Ruſſinonis, Cerdaniæ. Marchio Oriſtani, & Goceani. Cantabriæ, & Molinæ Dominus.

Quoniam nobis innotuit, & conſultationibus noſtrorum conſiliorum, & prudentum virorum relationibus, qui obſequij, exiſtimationis noſtræ, & quietis cliẽtum noſtrorum, ſpeciatim fideliſſimi Regni noſtri Siciliæ Indigenarum æmuli ſunt, ad nos perlatum eſt, Cæſarem Baronium olim S.R.E. Cardinalem, in vndecimo Annalium ſuorum Eccleſiaſticorum tomo (quos ſcriptos & editos reliquit) in vita Vrbani Pontificis II. anno CIϽ. XC. VII. longa & prolixa diſſertatione, verbis & rationibus minùs æquis & modeſtis, ac ipſius poſtularet profeſſio, cùm accuſantis & inuehentis, potiùs quàm hiſtoriam referentis perſonam induat, aggreſſum, non modò in ſuſpicionem adducere, ſed etiam falſos & iniuſtos, ac violentos titulos & origines euincere, quarum ope deceſſores noſtri Sereniſſimi Reges Siciliæ, ſimul cum dominio regales & prærogatiuas acquiſiuerunt, quas huc vſque pácificè tu

tati;

tati sunt, & conseruarunt, & quæ ad nostra vsque tempora sine interruptione legitima deriuatæ sunt. Quia verò non debemus nec possumus sinere, vt lectione relationis adeò temerariæ, cuiusmodi est hæc Cardinalis, commoueantur, turbentur, & in nos subditorum insurgant animi, & regum illorum ac nostra existimatio & consciētia vlla vnquā labe adspergi queat, cùm certum sit, vt ex ipsius exclamationibus & exaggerationibus colligere est, priuato abreptum fuisse affectu, exigua cognitione præditum & ex veritatis historiæ ignorantia, minimè condonanda scripsisse, cùm id palàm notum sit illos decessores nostros, iura illa, Maiestatis, sceptri, & huius Regiæ Coronæ ceu attributa propria, & prerogatiuas antehac acquisiuisse & obtinuisse, vt deinde retinuerunt & conseruarunt, cum benedictionis, cōcessionis, permissus taciti & expressi summorum pontificum, quantum foret opus, accessione, qui hæc, ratione iustæ gratitudinis deuincti, in aliquam magnorum & eximiorum beneficiorum remunerationem contulêre, quibus Catholici Reges de Dei Ecclesia & Sancta sede benè meriti sunt, quòd Regnum hoc, in ipsius sinum, & eius obedientiam reuocarint & coegerint: posteaquam multos iam annos, arcano Dei permissu, in dedecus & ignominiam, non sine discrimine & terrore alio-

tum Regnorum, ac orbis Christiani prouinciarum præcipuè verò Italiæ: quinimò ipsi⁹ Vrbis, in qua est thron⁹ S. sedis Apostolicæ, Matris & capitis Ecclesiæ Catholicæ; potestati Saracenorum subiectum, & Mahumetanorũ iugo mãcipatum fuisset: quódque in adeò præclara victoria sanguinem suum profuderint, atque etiam ingentes opes & Regium Patrimonium consumpserint, instaurandis & dotandis Ecclesiis, & Monasteriis, quæ cùm olim Templa fuissẽt, in quibus cultu diuino verum Domini Nostri nomen celebrabatur, vbi confessio & professio Catholicæ religionis fiebat, illa infideles in perfidi Mahometis Meschitas, & equilia versa & mutata, sacrilegio detestabili contaminauerant. Quæ gesta cùm adeò grata Sanctis Romanis Pontificibus fuerint, nec non aliis, quæ non minoris æstimanda sunt, cumulata sint, quibus successores primorum illorum regum & nostri progenitores, ac nosmet ipsi, sedis Apostolicæ autoritatem, maiestatémque tutantes, personas & facultates nostras, quibuscũq; hostibus, quib. eã minuere, aut euertere fuit animus obiiciẽdo, benè mereri de illa sede perrexim⁹, ita vt Dei beneficio floruerit, & etiãnum puriùs & catholicè magis in Siciliæ regno quã in cęteris orbis Christiani partib⁹ vigeat. Inde colligere licebit, nõ iniusta aut vitiosa, sed contrà iustissima & illu-

stri∫si-

ſtriſſima principia fuiſſe,quę titulum poſ-
ſeſſioni vindicarunt,qua per tot ſęcula ſu-
prà dicti reges,ex harum regalium & pręrogatiuarum iure,potiti ſunt, & quà cum
noſtræ conſcientiæ, famæ Chriſtianæ, &
ad S. ſedem Apoſtolicam obſeruantiæ fiducia, frui potuimus & potiri perpetuò
poſſumus. Quocirca opportuno præcauere volentes remedio,quo periculum id arceatur,quod tandem nobis tolerãtibus aut
diſſimulantibus libri illius conceſſa lectio
& relatio pareret: ac officio ſatisfacere cupientes,quo iura legitima & iuſta, in quæ
ſimul cum Regnis,&ditionibus quas Domino noſtro nobis viſum eſt committere,
ſucceſſimus,tueri tenemur:anſam,qua per
has ipſo etiam maleuolorum & noſtræ felicitatis æmulorũ iudicio, calumnias Maieſtati & coronæ noſtræ nota inuratur,
manifeſto cum ſcandalo quod & in noſtro Sicilię regno,vel aliis accidere poſſet,
præbere nolentes:causâ communicatâ, &
in conſiſtoriis noſtris in deliberationem
vocatâ,decernere;mandare, & iubere hoc
Edicto & Pragmatica Sanctione conſtituimus. Ne cui cuiuſcunque ſit ille dignitatis,ſortis,& conditionis,quouis inſignitæ priuilegio, dictũ vndecimum tomum,
adſcripto autoris, vel alterius cuiuſpiam
nomine, excuſum vel manu ſcriptũ, quocunque extet idiomate, cum diſſertatione
illa aduerſus dictam Monarchiam, quæ à

verſu incipit, *Hic autor aggreditur*, & deſinit (*Iam verò canentes receptui, quæ poſt Vrbani Papæ datum Diploma Salerni, ſunt ſecuta, narremus*) ſine examinis & caſtigagationis à delegatis factæ teſtimonio, exponere, habere, vendere, & in Regnis noſtris & ditionibus emptitare liceat. Mulctâ primò delinquenti quingentorum aureorum in regno & ditione in qua id accidet vſitatorum, irrogatâ: qui Regio noſtro fiſco, Iudici & delatori ad trientem addicantur. Iterum delinquenti eadem mulcta pecuniaria irrogabitur, & quinquennale à Regno exilium, quo nõ ſeruato duplum nobilis pendet, ignobilis, ad remigia damnatus addicetur: quod ad eos etiam pertinet, qui nunc eum librum habent: niſi delegatis ad hanc caſtigationem intra decimum quintum ab huius Edicti promulgatione diem reuelarint & tradiderint. Quod vt ſigillatim debita cum obſeruantia executioni demandetur, Diplomata & mandata noſtra ad omnes Senatus & Conſiſtoria prope nos reſidentia perferri iubemus, vt cæteris in regnis ac ditionibus obſeruentur, & effectum ſortiantur. Præterea iubemus Proregibus, Præfectis, Legatis, Strategis, Conſiſtoriis, Senatibus, Cancellariis, Audientiis, Tribunalibus, Iudicibus, Iudiciis, eorúmque officialibus maioribus & minoribus, præſentibus & futuris, & ipſorum ſingulis, vt in prouin-

prouincia & iurisdictione sua, inuiolatè quod Regio nostro Edicto præscribitur executioni demandari curent. Datum S.Laurent.3.Octobris, CIↃ IↃCX.

EGO REX.

R.vidit Lanz. R.vidit Quintana Duegna. R.vidit Caymus. R.vidit Marcus Antonius de Ponte. R.Dominus Rex mandauit mihi Laurētio de Aguirre, Panhormi die 16. Decembris ix.indictione 1610.præsentata Illustrißimo Domino Locum tenenti Generali. Et mandat quod Spectabilis Regius Consiliarius Conseruator Regij Patrimonij recognoscat & referat. Vincentius Lanfruccus M.N. eôdem facta recognitione & relatione prædicta, sua illustrißima Dominatio mādauit quòd fiant executoriæ. Io. de Vegha Conseruator Quare S.M.præscriptum executioni mandantes, & impositis mandatis obsequentes: Iniungimus, vt præ inserta diplomata, & Edictum iuxta eius seriem & normam, executioni, per eos quorum exequendi & obseruandi sunt partes, demandari curetis, si regiæ gratiæ vlla est æstimatio, contra ire cauentes. Datum Panormi die 17. Septembris, I x.Indictione CIↃ IↃCX.

CARDINALIS IANNETINVS DORIA.

Dominus Locumtenens Generalis mandauit mihi VINCENTIO LANFRVCCO *M. N. visa per Io. de Vegha Conseruatorem.*

Io. de Vegha C.

Imprimatur de RAO. P.

EPISTOLA DECRETALIS INNOCENTII III.

Summi Pontificis Romani exſcripta ex antiquis Collectionibus Decretalium publicatis ab *Antonio Auguſtino* Epiſcopo Ilerdenſi editis Ilerdæ in Hiſpania apud Petrum Rob. & Ioannem à Villanoua anno Chriſti M. D. LXXVI. & Lutetię apud Sebaſtianum Cramoiſi M.DCIX.

Ex Collectione III. lib.4. c.11. tit. Qui filij ſunt legitimi, quod in Decretalibus Gregorij IX. Papæ eſt 13. eodem titulo.

In hac epiſtola *Innocentius Papa* tria dicit maximè notanda pro *Rege*, & Regno FRANCORVM.

Primò quòd REX FRANCORVM ſuperiorem in *temporalibus* minimè recognoſcit, ne ipſũ quidem Summum Pontificem.

Secũdò quòd ipſe PONTIFEX de-

clarauit per affinitatem quæ allegabatur inter *Philippum Regem* FRANCORVM, & I. *Reginam* quam duxerat in matrimoniũ, *Reginam* illam non esse REGIS ipsius coniugem (*affinitate probata*) & per consequens aliam sibi videri legitimè copulatã (quod quidem erat notionis Pontificiæ Ecclesiasticæ Christianæ.)

Tertiò quòd cùm *Rex* ipse *Francorum* superiorem in temporalibus minimè recognoscat, sine iuris alterius lęsione in eo quod ad notionemPontificiam & Ecclesiasticam pertinebat, submittere se potuerat, in quo forsitan videretur aliquibus quod per se ipsum non tanquam Pater cum filiis, sed tãquam Princeps cum subditis poterat dispensare.

His tribus nihil simile propositum sibi fuisse testatur *Innocentius* PONTIFEX in supplicatione VV. Montispessulani ab Archiepiscopo Arelatensi oblata, quæ recitatur in illa Decretali Epist.

Imò valdè notâdum quod ipſe VV. terræ ſuæ partem ab Eccleſiâ Magalonenſi poſſidere dicebatur, quam ipſe per Sedem Apoſtolicam temporaliter agnoſcebat, vt ex Archiepiſcopi aſſertione dicit PONTIFEX : qui quidem Archiepiſcopus faſſus fuerat illa Magalonenſi Eccleſia mediante VV. illius Montiſpeſſulani terram aut partem ipſius Pōtifici temporaliter ſubiacere.

Quod vtrum verum eſſet, atque ita ab Archiepiſcopo pro Nobili illo Viro VV. ſupplicante agnoſci debuerit, haud liquet aliunde quàm ex iis quæ recitat Pōtifex in illa Decretali.

Verùm, quidquid in ea ſcriptum ſit, ex declaratione Pontificis ibi expreſſa conſtat aliam longè conditionem fuiſſe, vt adhuc hodie eſt *Regis ac Regni Frācorum*, quàm illius VV. & partis terræ quam à Magalonenſi Eccleſia tenere dicebatur, vel id fatente Pontifice, qui maximum agno-

ſcit diſcrimen, dicítque nominatim *Regem Francorum in ſpiritualibus tantùm*, VV. autem M. *& in ſpiritualibus, & in temporalibus* Pontificem & Sedem Apoſtolicam recognoſcere, quod nullus vnquam REX FRANCORVM fecit *in tẽporalibus*, in quibꝰ DEVM ſolum habet atque agnoſcit ſuperiorem, quippe cuius ſolius gratia REX eſt.

Hæc tria in Epiſtola iſta Decretali declarata faciunt pro veritate Regij ſtatus, ac ſuprema & ſacra Maieſtate *Regis Francorum*: & ideò Galli omnes pij & veri Franci debent iſtam Epiſtolam memoriæ commendare.

EX AN-

EX ANTIQVA DECRETALIVM COLLECTIONE III.

lib.4.tit.12. Qui filij ſunt legitimi. Cap.2. quod in vulgatis editionibus eſt 13.c.tit.17.

INNOCENTIVS III. NOBILI Viro VV. Montiſpeſſulani.

PER venerabilem fratrem noſtrum Arelatenſem Archiepiſcopum ad ſedem Apoſtolicam accedentem nobis tua humilitas ſupplicauit, vt filios tuos titulo legitimationis decorare dignaremur, quatenus eis quominus tibi ſuccederent natalium obiectio non noceret. Quòd autem ſuper hoc Apoſtolica ſedes plenã habeat

poteſtatẽ, ex illo videtur, quod cùm diuerſis cauſis inſpectis, cum quibuſdam minùs legitimè genitis, non naturalibus tãtùm, ſed adulterinis etiam diſpenſauit, ſic ad actus ſpirituales illos legitimans, vti poſſint in Epiſcopos promoueri: ſimilius creditur, & probabilius reputatur, vt eos ad actus legitimare valeat ſeculares: præſertim, ſi præter Romanum Pontificem inter homines ſuperiorem aliũ non cognoſcant qui legitimandi habeat poteſtatem: Quia cùm maior in ſpiritualibus tam prouidentia, quàm auctoritas, & idoneitas requiratur, quod in maiori conceditur, licitum eſſe videtur etiam in minori.

Perſimile quoque id videtur poſſe probari cum eo ipſo quod

quod aliquis ad apicem Episcopalis dignitatis attollitur, eximitur à paterna potestate.

Preterea si etiam simplex Episcopus scienter seruum alterius in Episcopum ordinaret, licèt ordinatori satisfacere domino iuxta formam canonicam teneretur, ordinatus tamen iugum euaderet seruitutis. Videtur siquidem monstruosum, vt qui legitimus ad spirituales fieret actiones, circa sæculares actus illegitimus remaneret. Vnde cum quo in spiritualibus dispensatur, consequenter intelligitur in temporalibus dispensatum.

Id autem *in patrimonio Beati Petri liberè potest Apostolica sedes, in quo & summi Principis exequitur potestatem.* Cùm ergo videtur ex

his legitimandi auctoritas non tantùm in temporalibus, ſed in ſpiritualibus & penes Romanam Eccleſiam reſidere, vt ſuper hoc filiis tuis gratiam faceremus ob tua, & progenitorum tuorum merita, qui ſemper in protectione Sedis Apoſtolicæ perſtitiſti, humiliter ex parte tua idem Archiepiſcopus requirebat. Videbatur autem ex eo trahere maiorem audaciam poſtulandi; quòd non longè petere cogebatur exemplum: Sed in fauorem petitionis huiuſmodi quod nos ipſos in cauſa ſimili feciſſe dicebat, poterat allegare. Cùm *enim Kariſsimus in Chriſto filius noſter Philippus Rex Francorum Illuſtris Kariſsimam in Chriſto filiam noſtram I. Francorum Reginam illuſtrem dimiſerit, & ex alia*

alia poſtmodum ſuperducta puerum ſuſcepit, & puellam: & tu ſimiliter excluſa legitima ſuperduxeris aliam, ex qua filios ſuſcepiſti, ſicut cum filiis *Regis* eiuſdem, ſic cum tuis credebatur de benignitate ſedis Apoſtolicæ diſpẽſandum: *Præſertim cùm maior id neceßitas ſuaderet, & tu nobis ſpecialius ſis ſubiectus.* Siquidem *Rex Francorum* ex inclytæ recordationis *Regina Francorum* olim legitimum ſuſcepit heredem, *qui ei optatur, & creditur in Regni ſolio ſucceſſurus:* Tu verò ex legitima coniuge maſculum non habens heredem, qui tibi in deuotione noſtra, & propria hereditate ſuccedat. Inſuper *cùm Rex ipſe in ſpiritualibus nobis ſubiaceat, tu nobis & in ſpiritualibus & temporalibus es ſubiectus*; cùm par-

tem terræ tuæ ab Ecclesia Magalonensi possideas, quam ipsa per sedem Apostolicam temporaliter recognoscit, *quia Magalonensi Ecclesia mediante nobis idem Archiepiscopus asserebat te temporaliter subiacere.* Verùm, si veritas diligenter inspicitur, nō similis res, sed valdè dissimilis inuenitur. Nam *Rex* ipse à prædicta *Regina* per bonę memorię Remensem Archiepiscopum Apostolicæ sedis Legatum fuit per sententiam separatus: Tu verò vxorem tuam à te, sicut dicitur, temeritate propria separasti: ipse quoq; priùs quàm ad eum prohibitio de non contrahendo cum altera peruenisset, aliam superduxit, ex qua prolem geminam noscitur suscepisse. Sed tu in contemptum

Ecclesiæ

Ecclesiæ aliam superinducere attentasti: Propter quod ipsa in te gladium exercuit Ecclesiasticæ vltionis. *Præterea Rex ipse prædictæ Reginæ contra matrimonium impedimentum affinitatis obiecit*, & corã præfato Archiepiscopo testes induxit, cuius sententia, quia cassata fuit solummodò propter iudiciarium ordinem non seruatum, nos ei post restitutionem *Reginæ* super hoc Venerabilem Fratrem nostrum Hostiensem Episcopum, & dilectum filiũ I. titulo sanctæ Priscæ Presbyterum Cardinalẽ cognitores duximus deputandos. Tu verò vxori tuæ nihil, quòd diuortium induceret, sicut asseritur, obiecisti: cùm etsi fides tua sit vnum de tribus bonis coniugij, non tamen ipsius

violatio coniugale vinculum violasset. De filiis ergo *Regis* eiusdem, vtrum legitimi, vel illegitimi fuerint, quamdiu pendet quæstio affinitatis obiectæ, potest non immeritò dubitari. *Nam si affinitas fuerit comprobata, prædictam Reginam nõ esse Regis coniugem apparebit*; & per consequens alia videtur sibi legitimè copulata, & filios ei legitimos peperisse. De tuis verò quòd sint legitimi nati, nec tu ipse proponis, nec vlla præsumitur ratione. *Insuper cùm Rex ipse superiorem in temporalibus minimè recognoscat, sine iuris alterius læsione, in eo se iurisdictioni nostræ subiicere potuit & subiecit, in quo forsitan videretur aliquibus quòd per se ipsum, non tanquam pater cum filiis, sed tanquam Princeps cum*

subditis

subditis potuit dispẽsare. Tu autem *aliis nosceris subiacere*, vnde sine ipsorum forsan iniuria, nisi pręstarent assensum, nobis in hoc subdere te non posses: *nec eius auctoritatis existis, vt dispensandi super his liberam habeas facultatem.* Rationibus his inducti *Regi* gratiam fecimus requisiti, causam tam ex veteri quàm ex Nouo Testamento trahẽtes; quòd non solùm in Ecclesię patrimonio, super quo plenam in temporalibus gerimus potestatem, verùm etiã in aliis Regionibus certis causis inspectis temporalẽ iurisdictionem carnaliter exercemus: Non quòd alieno iuri præiudicare velimus, vel potestatem nobis indebitã vsurpare: cùm non ignoremus Christum in Euãgelio respondisse; *Reddite*

quæ ſunt Cæſaris Cæſari, & quæ ſunt Dei Deo: propter quod poſtulatus, vt hereditatem diuideret inter duos, *quis*, inquit, *conſtituit me ſuper vos iudicem?* ſed quia ſic in Deuteronomio continetur; *ſi difficile & ambiguum apud te iudicium eſſe proſpexeris, inter ſanguinem & ſanguinem, cauſam & cauſam, lepram & non lepram, & iudicium inter portas tuas videris variari, ſurge & aſcende ad locum quem elegerit Dominus Deus tuus, veniénſque ad Sacerdotes Leuitici generis, & ad Iudicem, qui fuit illo tempore, quærénſque ab eis qui iudicabunt tibi iudicij veritatem: & facies quæcumque dixerint, qui præſunt loco, quem elegerint, & docuerint te iuxta legem eius, ſequeríſque eorum ſententiam, nec declinabis ad dexteram, vel ſiniſtram. Qui autem ſuperbierit nolens obedire*

obedire Sacerdotis imperio , qui eo tempore ministrat Domino Deo tuo, & decreto iudicis,morietur,& auferes malum de Israel. Sanè cùm Deuteronomium lex secunda interpretetur , ex vi vocabuli comprobatur in hoc quòd ibi decernitur , vt in Nouo Testamento debeat obseruari. Locus enim quem elegit Dominus, *Apostolica sedes* esse cognoscitur sic, quòd eã Dominus in se ipso lapide angulari fundauit. Cùm enim *Petrus* vrbem fugiens exisset, volens eum *Dominus* ad locũ quem elegerat reuocare, interrogatus ab eo, *Domine* quò vadis? respondit, venio Romam iterum crucifigi : quod intelligens pro se dictum , ad locum ipsum protinus est reuersus. Sunt autem *Sacerdotes* Leuitici

generis fratres noſtri, *qui nobis iure Leuitico in executione Sacerdotalis officij coadiutores exiſtunt.* Is verò ſuper eos Sacerdos ſiue Iudex exiſtit, cui *Dominus* inquit in *Petro, quodcumque ligaueris ſuper terram, erit ligatum & in cælis: & quodcumque ſolueris ſuper terram, erit ſolutum & in cælis:* eius Vicarius, qui eſt Sacerdos in æternum, ſecundùm ordinem Melchiſedech conſtitutus à Deo Iudex viuorum, & mortuorum. Tria quippe diſtinguunt iudicia, primum inter ſanguinem, & ſanguinem, per quod *criminale* intelligitur, & *ciuile*. *Vltimum* inter lepram & leprã, per quod eccleſiaſticum & criminale notatur. *Medium* inter cauſam, & cauſam: quod ad vtrumque, tam eccleſiaſticum, quàm ciuile: in

le: in quibus cùm aliquid fuerit difficile, vel ambiguum, ad iudicium est *Sedis Apostolicæ* recurrendum, cuius sententiam qui superbiens contempserit obseruare, mori præcipitur, & auferri malum de Israel per excommunicationis sententiam, velut mortuus à communione fidelium separari. Paulus etiam vt plenitudinem potestatis exponeret, ad Corinthios scribens, ait, *Nescitis quoniam Angelos iudicabimus, quantò magis sæcularia?* Porrò sæcularis officium potestatis interdum, & in quibusdam per se, nonnunquam autem & in nonnullis per alios exequi consueuit. Licèt igitur cum filiis sæpè dicti *Regis Francorum,*

de quibus an fuerint legitimi, ab initio dubitabatur, duximus diſpenſandum: quia tamen lex Moſaica quam canonica ſobolem ſuſceptam ex adulterio deteſtatur, teſtante Domino, Mamzer & ſpurius vſque in decimam generationem in Eccleſiam non intrabunt. Canone verò vetante tales ad ſacros ordines promoueri: ſæcularibus quoque legibus non ſolùm repellentibus eos à ſucceſſione paterna, ſed negantibus ipſis etiam alimenta: ſuperſedendum adhuc duximus petitioni prædictæ, nec ad præſens ſuper hoc tuis precibus annuendum, *donec ſi fieri poterit*, & culpa leuior, & iuriſdictio liberior oſtendatur: licèt perſo-

nam tuam ſpe cialis dilectionis brachio amplexemur, & in quibus cum Deo & honeſtate poſſumus, ſpecialem tibi velimus gratiam exhiberi.

